

Az örök életet váró öröm

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Malakiás próféta könyve 3. fejezetének a 22.-től a 24. verseiben a következőképpen:

Gondoljatok szolgámnak, Mózesnek a tanítására, azokra a rendelkezésekre és a törvényekre, amelyeket általa parancsoltam egész Izráelnek a Hórebekben! Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚR nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök. Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚR nagy és félelmetes napja.

Urunk, mi olyan sokszor hánykolódunk az elveszettség és a reménykedés között. Mutasd meg a Te irgalmasságodat nekünk igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Lehet, hogy feltűnt nektek, hogy a felolvasott igében az „Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚR nagy és félelmetes napja” mondatot kétszer mondtam. Ezzel azt a talmud iskolákban szokásos (és az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában is megjelenő) hagyományt követtem, amellyel Malakiás próféta könyvének utolsó mondata után megismétlik az előző mondatot még egyszer. Miért teszik ezt? Malakiás könyve ugyanis az eredeti héber szövegben azzal a (c)herem, azaz „pusztulás” szóval fejeződik be, amely a totális megsemmisítést jelentette. A mondat ismétlése ezt írja felül az irgalom szavával. Milyen szép ez. **Isten utolsó szava az irgalom szava. Isten igazságánál Isten irgalma – mindig nagyobb. Egy mondatnyival nagyobb. Csakhogy ez a mondat nem más, mint a Szabadító ígérete az Ószövetségben. Mi pedig már tudjuk, hogy a Szabadítónk nem más, mint az irgalomból, ingyen megkapott kegyelmünk, Jézus Krisztus, akinek a kereszten elhordozott megváltása miatt – örök életünk lehet.** Nem félelemben kell tehát mennünk az Utolsó Ítélet napjára, hanem az örök élet reménységében.

Ezzel rögtön el is érkeztünk a mai vasárnap, az Örök Élet vasárnapja központi gondolatához. Körülbelül olyan ez, mint a hittan órán a figyelmetlen diák, akit a tanár felszólít, hogy feleljen a kérdésére. Mire ezt mondja: „Tanár úr, nem tudom mi volt a kérdés. De a válasz: Jézus Krisztus.” Ha belegondolunk: ezzel, az elsöre nagy blödlinek hangzó válasszal a diák elmondott egy egész igehirdetést... **Teljesen mindegy, hogy mi volt a kérdés – a válasz: Jézus Krisztus.** Nem azért, mert ez a dogma, hanem azért, mert Jézus – a Teljesség maga.

Itt akár be is fejezhettem volna az igehirdetést... Szánjunk azonban időt arra is, hogy megértsük a mai ige tartalmát. Értsük meg általánosságban, és értsük meg mind a három mondatában külön-külön is. Kezdjük Malakiással. Malakiás neve Isten követét jelentette. Isten követe így kezdte el a könyvét: „Fenyegető jövendölés. Az ÚR igéje, amelyet Malakiás által jelentett ki Izráelnek. Szeretlek benneteket – mondja az ÚR.” (Mal 1,1-2). **Hibbant agyú ember lett volna Isten követe, Malakiás? Mióta fenyegető jövendölés az, hogy az Úr azt mondja népének: Szeretlek benneteket!** Vagy borderline szindrómás lett volna Isten, aki egyik pillanatban szerette, a másik pillanatban meg eltaszítani, sőt, totálisan kiirtani akarta a saját népét? **Nem. Éppen Malakiásnak hirdeti meg Isten azt, hogy „Én az Isten meg nem változom.”** (Mal 3,6). **Istennek ez a két arca: igazsága – és irgalma, fenyegető jövendölése – és mindent felülíró szeretete – nem egymás mellett van, hanem – pontosan ugyanaz az arca.**

Folytassuk a megértést az első mondattal. **A mai igeszakasz a mózesi törvényekre való emlékeztetéssel kezdődik.** Isten a hozzá a nagyon kevés ember egyikeként hűséges Józsuénak, Mózes utódjának, a Kánaán földjét Isten népe számára megszerző hadvezérnek mondja: „Csak légy erős és igen bátor, tartsd meg és teljesítsd *mindenben* azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el attól se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz.” (Józs 1,7) Nem sokkal előtte Mózes iszonyatos átkokat jóstolt a saját népének, ha eltér a törvényektől: „A leggyengédebb és legelkényeztetettebb ember is irigyen néz testvéreére, szeretett feleségére és még életben maradt fiaira, hogy ne kelljen adnia egyiküknek se fiainak a húsából, amelyet eszik, mivel nem maradt egyebe az ostrom és szorongatás idején.” (5Móz 28,54-55) A legborzasztóbb az, hogy ezek a jövendölések valóra is váltak: Samária hatalmas éhínséget okozó ostrománál egy asszony így kiáltott Izráel királyához: „Segíts rajtam! ... Egy asszony ezt mondta nekem: Add ide a fiadat, együk meg ma őt, holnap pedig megesszük az én fiamat. Meg is főztük a fiamat, és megettük. Másnap mondtam neki: Add ide a te fiadat, együk meg azt is! Ő azonban elrejtette a fiát...” (2Kir 6,28-29)

Ebből a hitehagyott, megátkozott állapotból mentette ki népét Illés próféta. Illés volt az, aki az Isten helyett a termékenység istenét, Baált tisztelő Izráelben visszaállította Isten tiszteletét. Az első mondat Mózesre, a törvény megalapozójára emlékeztet. A második mondat Illésnek, a törvény helyreállítójának a visszatéréséről beszél. Illés azért jöhet vissza az ószövetségi ember szemlélete szerint is, mert nem halt meg, hanem Isten magához emelte az égbe (2Kir 2,11). Azt már az evangéliumi leírásokból tudjuk meg, hogy **Illés Keresztelő Szent János személyében érkezett vissza a földre:** „az angyal így szólt hozzá: Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, akit nevezd Jánosnak. Izráel fiai közül sokakat visszatérít majd az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelőtte jár Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez térítse, és az engedetleneket az igazak lelkületére, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.” (Lk 1,13.16-17) **Vajon mi felkészültek vagyunk-e az Úr fogadására? Vagy mi is megfőznénk a saját fiunkat, ha erre kerülne a sor?**

A mai igeszakaszunk harmadik mondata következik. Itt egy érdekes utalást találhatunk arra, hogy Isten „Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz” (Mal 3,23) Már első olvasatban is milyen szép ez a kiegyensúlyozottság. Isten *mindkét*, egymással meghasonlott fél szívét a másikkhoz téríti. Ebben a történetben *mindenki* győz: az atyák is, meg a gyermekek is. Egy szokásos magyarázat az, hogy bizony, bizony az ördög, a diabolos az, aki mindent összezavar, és Isten milyen jóságos, amikor újra kibékít mindenkit. A dolog azonban ennél bonyolultabb. Talán emlékszük valaki Jézus szavaira, amikor a Lukács szerinti evangéliumban ezt mondta: „Úgy gondoljátok, azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Nem – mondom nektek –, hanem meghasonlást. Mert mostantól öten lesznek egy házban, de megosztva: három kettő ellen, és kettő három ellen. Az apa a fia ellen, és a fiú az apja ellen.” (Lk 12,51-53) „*Húú... Péter, te most teljesen összekavartál bennünket... Jézus is ugyanúgy összezavar mindent, mint az ördög?*” Nem, a kettő nem ugyanaz. A Jézus által mondott mondatok ugyanis így zárulnak a Lukács szerinti evangéliumban: „Miért nem vagytok képesek felismerni, hogy itt a sorsdöntő pillanat?” (Lk 12,56b) Akkor lesz meghasonlás a családban, ha valamelyik része *nem ismeri fel*, hogy Jézus a Megváltó, aki az örök élet forrása. Azaz nem Jézus kavarja össze a családokat – a családok saját maguk kavarodnak meg, mert egy részük nem képes felismerni, hogy itt van a sorsdöntő pillanat. **Mi vajon felismerjük-e, hogy már nem a gyermekeinket megfőző, és megevő megátkozottság, hanem az Istenbe befogadó szeretet világában élünk?**

Kierkegaard írta le azt a történetet, amikor egy vándorcirkusz leégett, és a tűz áterjedt a környező falura is. Az igazgató a bohócot küldte át a következő faluba, hogy menekülésre szólítsa fel az embereket. A bohóc úgy, ahogyan volt: bohócruhában, kifestve egy biciklire pattant. A szomszéd faluba érve így kiabált: „Mentsék az életüket emberek! Mentsék az életüket! Tűz közeledik, és a falu le fog égni!” Kíváncsi falusiak jöttek elő a házakból, a boltokból, és a járdán gyülekeztek. Visszakiabáltak a bohócnak, nevettek, és megtapsolták az előadást. Minél kétségbeesettebben kiáltozott a bohóc – annál jobban tapsoltak a falusiak. **A falu leégett. Sokan odavesztek... Vajon mi milyen helyzetben lehetünk most...?**

Elhisszük-e azt, hogy **úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen? (Jn 3,16) Hiszünk-e Jézusnak, aki ezeket mondta:** „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el *soha*, mert *senki* sem ragadhatja ki őket az én kezemből. (Jn 10,27-28) Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, *soha* többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne. (Jn 4,14) Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn 6,54) Úgy várjuk-e és vesszük-e magunkhoz az úrvacsorát, hogy megértjük-e azt, hogy ezzel az örök élet erejét kapjuk meg Urunktól?

Mert ha mindezt igaznak és a saját életünkben való megtapasztalásnak éljük meg, akkor elérkeztünk a megismételt, a negyedik mondathoz, Isten irgalmához. Igazak lesznek ránk Isten szavai: „Az én tulajdonomná lesznek azon a napon, amelyet elhozok.

Könyörületes leszek hozzájuk, amilyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt. ... Fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevémet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak.” (Mal 3,17.20) Igazak lesznek ránk a bevezető zsoltár sorai: „Ímé, új eget és új földet teremt az Úr, és örvendez benne az Ő népe örökké. Uram, az égig ér a te szereteted, embert és állatot te tartasz meg, mert nálad van az élet forrása, a te világosságodban látjuk a világosságot.” És igazak lesznek ránk a Jelenések könyve az oltár előtt felolvasott igében hallott jóvendölései is: „És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. ... Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé. ... Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából *ingyen*. ... Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön-örökké. (Jel 21,1.3b.6b; 22,5)

Kedves Testvéreim! Ezeket kívánom mindannyiunknak: egész életünkben – halálunkban – és majdani, örök életünkben is. **Ezzel a biztos reménységgel és örömmel várjuk az úrvacsorát, az új egyházi évet, az adventet, a karácsonyt – és életünk minden eljövendő percét.** Halleluja. Ámen. Jövel, Urunk Jézus!